

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

7. BŘEZNA 2004

Z obsahu:

Bůh Spasitel

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
18. února 2004
- strana 2 -

Sestra Rosa Wu

Zakladatelka a obnovitelka
řeholní komunity
Školských sester z Kalocse
v Damingu
- strana 4 -

Boj o kříž ve školách za nacismu a dnes

- strana 6 -

Kříž - znamení spásy pro všechny

- strana 8 -

Katolíci v Tibetu

Pascale Schütz
- strana 9 -

Nezapomenutelný a vyhledávaný učitel

Před čtyřiceti lety zemřel
francouzský dominikán
Garrigou-Lagrange
- strana 10 -

Křížová cesta

Modlitby z knížčky,
kterou si v sibiřském
táboře nucených prací
zpracovaly tři litevské
dívký před
jedenapadesáti lety
- strana 12 -

*Kříž - znamení spásy
pro všechny ...*

(viz str. 8)

Kříž v chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě

Bůh Spasitel

Skvostný hymnus „Buď pochválen“, kterým začíná list Efezanům a recituje se každé pondělí v liturgii nešpor, bude předmětem série úvah během naší pouti. Pro tentokrát se spokojíme s celkovým pohledem na tento slavný a dobře probádaný text, který je jako majestátní stavba, určená k tomu, aby vyzvedla obdivuhodné Boží dílo, které se pro nás uskutečňuje v Kristu.

Začíná se od „dříve“, které předchází čas stvoření: je to božská věčnost, v níž má již svůj počátek projekt, který nás přesá-

a ve svém stupni – plán, který pojal Otec již od věčnosti.

Jak budeme mít dále možnost vidět, tento druh novozákonního žalmu upírá pozornost především k dějinám spásy, které jsou vyjádřením a živým znamením *náklonnosti* (1,9), *dobrotivosti* (1,6) a božské lásky.

Hle, zde se vyzvedá *vykoupení skrze krev kříže, odpuštění hříchů*, hojné vylití *bohatství milosti* (1,7). Hle, božská adopce křesťana (srov. 1,5) a *seznámení s tajemstvím* Boží vůle (1,9), skrze které se vstupuje do nitra samotného trinitárního života.

Papež Jan Pavel II. přijímá popelec z rukou kardinála J. Tomka

huje, „předurčení“, tj. láskyplný, nijak nezasloužený záměr směřující ke slávě a ke spáse.

V tomto transcendentním plánu, který zahrnuje stvoření a vykoupení, vesmír a lidské dějiny, Bůh předem stanovil *vše ve své dobrotivosti sjednotit v Kristu*, tj. obnovit řád a hluboký smysl všech skutečností jak těch nebeských, tak těch pozemských (srov. 1,1). Jistě, on je *hlavou Církve, která je jeho tělem* (1,22–23), ale je také životním východním bodem všehomíru.

Kristovo panství sahá proto od kosmu až k onomu zvláště specifickému horizontu, jakým je Církev. Kristus vykonává funkci *v plnosti*, takže se v něm zjevuje *tajemství* (1,9), skryté po staletí, a celá skutečnost uskutečňuje – ve svém specifickém řádu

Po tomto celkovém pohledu na hymnus, kterým se otevírá List Efezanům, naslouchejme nyní svatému Janu Zlatoústému, mimořádnému učiteli a řečníkovi, vybranému vykladači Písma svatého, který žil ve IV. století a stal se také cařihradským biskupem uprostřed těžkostí všeho druhu kterého dvakrát postihl zážitkem exilu.

Ve své první homilii o Listu Efezanům v komentáři k tomuto kantiku rozjímá s vděčností o *dobrodiní*, kterým jsme byli obdařeni *v Kristu*: „Co ti tedy chyby? Stal ses nesmrtelným, stal ses svobodným, stal ses synem, stal ses spravedlivým, stal ses bratrem, stal ses spoludědicem, s ním kraluješ, s ním jsi oslaven. Toto všechno ti bylo darováno – a jak stojí psáno –

jak by nám spolu s ním nedaroval také všechno ostatní? (Řím 8,32) Tvému prvenství (srov. 1 Kor 15, 20.23) se klanějí andělé, cherubové, serafové: co ti nyní schází?“ (PG 62,11)

Bůh to pro nás všechno vykonal, pokračuje Chryzostom, *protože se mu to zalíbilo*. Co to znamená? Znamená to, že Bůh vášnivě touží a horoucně prahne po naší spáse. „A proč nás miluje takovým způsobem? Z jakého důvodu nám tak přeje? Pro svou dobrotu: milost je totiž vlastní jeho dobrotě“ (tam. 13).

Právě proto, uzavírá starověký církevní Otec, tvrdí svatý Pavel, že toto všechno se uskutečnilo „ke chvále a slávě jeho milosti, kterou nám dal ve svém milovaném Synu“. Bůh nás totiž „nejen osvobodil od hříchů, ale také nás učinil hodnými lásky... Ozdobil naši duši a učinil

ji krásnou, vytouženou a láskyhodnou.“ A když svatý Pavel prohlašuje, že Bůh to učinil skrze krev svého Syna, svatý Jan Zlatoústý zvolá: „Nic není většího ze všeho než toto: že Bůh za nás prolil krev. Větší než adopce za syny a jiné dary je, že ani Syna neušetřil (srov. Řím 8,32); velké je jistě, že nám byly odpuštěny hříchy: ale ještě větší je, že se tak stalo skrze Pánovu krev“ (tam. 14).

Bolletino Vaticano 18. 2. 2004

EDITORIAL

O vyvolené trojici Pánových apoštolů se dvakrát dovídáme, že je právě v nevšední situaci přemohl spánek. V obou případech šlo o situace, kdy se ocitali v blízkosti utrpení svého Mistra. Na hoře Tábor o něm Ježíš rozmlouval se starozákonními svěťci, v Getsemanech jeho utrpení začalo. Kdykoliv o této otázce mluvil s Dvanácti, setkával se s nepochopením a nezájmem. Buďto mu jeho řeč vymlouvali, nebo ji nebrali vážně a hádali se, kdo z nich je větší. Když jejich Mistra nepřátelé opravdu zajali, rozprchli se a dlouho po jeho smrti se ze strachu zamykali. Teprve oheň Ducha Svatého změnil jejich postoj do té míry, aby se mohli radovat, když mohli něco vytrpět pro svého Pána. Nakonec za něho položili svůj život. Ověřili si a uvěřili, že jeho „Blažoslavení trpící...“ nebyla prázdná slova, že „blaženost“ křesťanství je právě v jeho náročnosti, která může jít někdy velmi daleko, jak to vidíme nejen u nesčetných mu-

čedníků minulé i současné doby, ale také u těch, které nám sám Bůh dává za vzor jako světce právě proto, že se dali vést po cestách velkého utrpení.

Názory na stupeň „přiměřené“ náročnosti se dnes ovšem tak různí, že nás to dokonce rozděluje. Mnozí chápou poslední koncil tak, jako by jeho hlavním poselstvím bylo snížení náročnosti. Jako by ono žádoucí a prosazované „zdnešnění“ spočívalo ve zpohodlnění. Jestli si od toho někdo sliboval, že křesťanství tím bude přitažlivější, přepočítal se. Skutečnost je opačná. Zdá se, že čím více se křesťanství „modernizuje“, tím více „vychází z módy“, Mluví se epoše modernismu, po něm následoval postmodernismus a dnes už se mluví přímo o době postkřesťanské. Křesťanství je něco jako překonaný směr. To, co bylo kdysi příznačné pro totalitní režimy, že vytlačovaly náboženství do zcela soukromé sféry, to se stává

Pokračování na str. 11

Nepřátelé kříže

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Mluvili o cestě, kterou měl nastoupit

Poměry a situace, jimiž procházel pratec Abrahám, jsou něčím pro tebe velmi vzdáleným. Ale především jedno by nemělo ujít tvé pozornosti: v jak důvěrném styku byl tento spravedlivý s Hospodinem. Jeho hluboká víra, kterou osvědčil ve velkých zkouškách, se projevuje jeho poslušností a důvěrou. Nemysli si, že Bůh rozmlouval jen k starozákonním patriarchům a prorokům. Má stejný zájem rozmlouvat i s tebou. Jestliže se ti zdá, že mlčí, není to spíše následek lidské hluchoty? Chceš-li se učit rozmlouvat s Bohem, pros Ducha Svátého, aby tě vzal na horu Tábor.

Ježíš vystoupil na tuto výšinu právě proto, aby se modlil. Vzal s sebou i tři ze svých učedníků, aby byli svědky, jak se modlí jejich Učitel. Jeho tvář nabyla jiného vzhledu. Co se s ní stalo? Zračí se v ní nekonečná sláva, velebnost a dobrota Otce, se kterým tak důvěrně rozmlouvá. V tom spočívá síla opravdové modlitby, že tě může vynést až na vrchol hory, abys tu rozmlouval se svým Bohem tváří v tvář. Opravdová modlitba proměňuje.

Co je obsahem takového rozhovoru? Měj na paměti, že je mnohem více toho, co chce Bůh říci tobě, než toho, co bys měl povědět ty. Tvým úkolem je především *uvěřit*. Tak jako vyvedl kdysi Abraháma, nyní vede svého Syna, a přijmeš-li to s vděčností a láskou, povede i tebe. Cíl je ve všech případech stejný. Je jím **zaslíbená země**.

Zaposlouchej se, o čem rozmlouvá se svými dvěma hosty: *o cestě, kterou má nastoupit v Jeruzalémě*. To je přesně to, o čem předtím rozmlouval se svým Otcem a čeho je stále plné jeho srdce. Skutečným *naplněním* této cesty však není jeho budoucí utrpení, ponížení a potupná smrt, ale **slavné zmrtvýchvstání**. Syn rozmlouval s Otcem o jejich **společné oběti**. Tvůj Pán vystoupí na kříž jako oběť svého Otce, který *tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný*.⁽¹⁾ Aby Otec mohl obětovat svého Syna, musí mu Ježíš svou poslušností otevřít cestu. Velikost kalvarské oběti je přímo úměrná lásce, jakou Otec od věčnosti miluje svého Syna, a velikost Synovy poslušnosti je úměrná lásce, jakou Syn miluje Otce. Synova bolest bude v nemenší míře i bolestí Otce, aby pak Otec oslavil Sy-

na slávou, která je jeho slávou. Jeho sláva je v tom, že spolu se Synem mají život věčný ti, kteří v něho uvěřili.

Bůh s tebou nikdy nejedná jednostranně. Každá oběť, kterou od tebe žádá, není jen tvojí, ale jeho obětí. Každý z vás se na ní podílí mírou své lásky. To je záležitost, o které chce s tebou Otec hovořit, kterou ti chce vyloužit. Dokud se díváš jen sám na sebe, nemůžeš pochopit smysl toho, o čem chce s tebou Otec rozmlouvat. Když je řeč o utrpení a oběti, *zmocňuje se tě bázeň*, tvé člověčenství se brání a raději *upadá do těžkého spánku*.

Aby se mohl Boží Syn obětovat ve svém krvavém utrpení a smrti, spojil své božství s člověčenstvím. Abys ty mohl překročit své lidské meze a svou lidskou bázeň a vstoupit na cestu spásnosné oběti, musíš své člověčenství spojit s božstvím.

Jak to můžeš udělat? Podle Otcova pokynu ve spojení s Ježíšem: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchajte*. Všechno, co od tebe tvůj Pán žádá, nauč se přijímat s vědomím, že je to tvá milujícím Otcem zvolená *cesta, která se má naplnit*. Ani ona nekončí a nevrcholí v hlubinách bolesti, ale směřuje ke svému naplnění ve slavném zmrtvýchvstání. Když ti Pán tlumočí své pozvání, abys *vzal svůj kříž a následoval ho*,⁽²⁾ zve tě tak do své společnosti, k účasti na svém božství i na své božské oběti, aby i o tobě platilo, že jsi Otcův milovaný. Ještě se tak bojíš?

Vtiskni si hluboko do srdce podobu Ježíšovy oslavené tváře a rozpomeň se na ni, až ji uvidíš zohavenou a poníženou, aby ses pak nad ní nepohoršil. Čím nepodobnější bude její vzhled, tím větší je láska, která to dovolila, ale tím větší bude také jas její budoucí slávy. To platí i o těch, kteří uposlechnou a půjdou za ním. *Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzhopí tvé srdce*.⁽³⁾

„Pane Ježíše, *dobře je, že jsem zde*. Bereš mě s sebou, ačkoliv jsem se choval *jako nepřítel tvého kříže*. Mé srdce k tobě mluví, má tvář hledá tvoji tvář. Nechci se již vracet mezi ty, kteří tvůj kříž odmítají, kteří ho nechtějí ani vidět. *Všechna jejich snaha je obrácena jen na věci pozemské*. Holedbají se věcmi, za které by se měli stydět. Jejich *bůh je břicho*. Je jich mnoho.

Neodmítej svého služebníka.⁽⁴⁾ Přijmi moji ochotu obětovat se spolu s tebou, aby byli zachráněni ti, které čeká *záhuba*.“

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 3,16; ⁽²⁾ srov. Mt 16,24;

⁽³⁾ resp. žalm 27; ⁽⁴⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,5-12.17-18

Bůh vyvedl Abraháma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrahám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrahám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ (Abrahám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrahám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrahám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrahámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17-4,1

Bratři, jedněte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koro-
runo, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium – Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchajte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Sestra Rosa Wu

Dne 9. srpna 2002 zemřela v Číně ve věku 86 let sestra Rosa Wu, zakladatelka a obnovitelka řeholní komunity *Školských sester z Kalocse* v Damingu. S ní odešla první generace čínských řeholnic svázaná se spiritualitou řeholních zakladatelů Petra Fouriera a bl. Alice L. Clercové. Jeho pohřbu se zúčastnilo mnoho kněží, seminaristů, řeholních osob a na 3 000 lidí. Při pohřbu pronesla sestra Martha Huangová smuteční řeč, ze které vyjímáme:

Matka Wu Yongbo, řeholním jménem sestra Rosa, byla mojí předchůdkyni na čele kongregace Matky Boží v Damingu a zesnula v Pánu 9. srpna 2002 o 8. hodině ráno po nevléčitelné chorobě ve věku 86 let.

Matka Rosa se narodila 30. července 1916 ve městě Puyang v provincii Henan. Byla nejmladší z pěti dětí. V šesti letech byla

pokřtěna a později navštěvovala katolickou školu. 23. 8. 1948 vstoupila do kongregace *Školských sester z Kalocse* a 8. prosince složila první řeholní sliby. V letech 1951 až 1954 pracovala v Pekingu jako zdravotní sestra v nemocnici. Pak se vrací do Damingu, kde pracuje v nemocničním dispensáři. V roce 1956 složila věčné sliby.

R. 1958 propuklo násilné protipravice hnutí, které postavilo všechno na hlavu a stalo se pohromou pro náboženství. Kněze a příslušníky řeholního stavu i obyčejné křesťany zatýkali, vyšetřovali a popravovali.

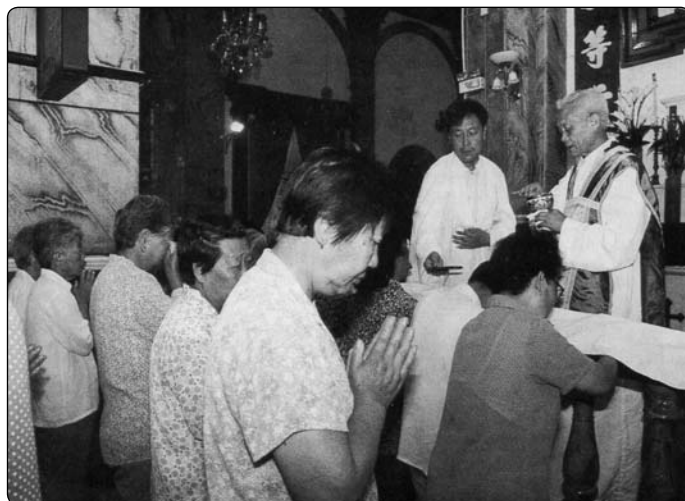
V roce 1960 se znelíbila komunistickým úřadům a ty ji poslaly na „zúrodňovací práce“ na čínský venkov. Pak začala strašná *Kulturní revoluce*. Mezi obviněnými se ocitla i matka Rosa, s níž zacházeli se zvláštní

bezcharakterností. Časně ráno 15. září 1966 vylomila banda mladých komunistických fanatiků dveře jejího domu, vyvlekli ji na ulici, nasadili na hlavu trestaneckou čepici, přehodili fialové roucho, kolem pasu kopnopný provaz a vedli ji ulicemi města. Shromáždila se všechna sebranka a odevšad bylo slyšet výkřiky: „Na zem s reakcionářkou Wu Yongbo!“ Průvod prošel všemi ulicemi města Daming. Ve dne byl na programu „pochod obviněných“ a večer tzv. lidový soud. To trvalo bez přestávky deset dní a deset nocí. Nejvíce ponižující scénou bylo, když ji s hlavou zakloněnou dozadu na znamení „viny“ postavili se zavazanýma rukama na stůl a rozružený mladý fanatik na ni brutálně roztrhl oděv a vystavil ji tak veřejné potupě.

Nejvíce na ni zapůsobilo, že mezi těmi, kteří ji napadali a tupili, spatřila i své někdejší přátele a známé. Toto brutální představení odpovídalo slovům Písma: *Obětoval se, protože sám chtěl, a neotevřel ústa; jako beránka ho vedli na zabití, jako ovci, která oněmí před stříhačem... Opovr-*

Titulní list a úvod Katechismu jezuitských misionářů v Číně z r. 1584

Křesťané v Číně jsou doposud vystaveni těžkému pronásledování

žený muž bolesti, který poznal utrpění... Mnozí se nad ním zhrozili, jak nelidsky byl znetvořený jeho vzhled (Iz 52,14; 53,3.7).

Nenašel se nikdo, kdo by ji bránil, kdo by ji politoval, slitoval se nad ní, zdálo se, že mlčí samo nebe. Jejím společníkem zůstal jen slabý tlukot jejího srdce. Ona však v pokoře a v síle víry přijala veškerou potupu, aby tak mlčky hlásala dobrou zvěst a pomáhala církvi v Damingu.

Život ve vězení v Damingu

26. února 1967 v 10 hod. ráno odvedli „reakcionářku“ sestru Rosu na policejní stanici v Damingu. Tato nemocná padesátiletá žena byla vhozena do temné místnosti, kam nepronikal ani jediný paprsek slunce. Denní strava se skládala ze dvou plátek z prosa, ale i o ty se dokázala podělit s jinými hladovějícími vězni. Z dlouhodobého pobytu bez slunečního světla, ve vlhku a ustavičném hladu onemocněla, ztrácela vědomí a postupně

přišla o všechny zuby. Vězeňský lékař konstatoval, že je to následek chybějící slunečního světla a strádání.

Život v pracovním táboře v Hadanu

V zimě 1970 byl život v pracovním táboře ještě těžší. Foukal studený severní vítr a sestra Rosa byla oblečena do chatrných šatů bez podšívky. Pracovala na stavbě rýžových teras. Trestanci museli po třech v rychlém tempu pod hrozbou trestu za porušení pořádku, za bití a nadávek plnit vozíky: jeden za pět minut. Takřka šedesátiletá pracovala i v zimě s potem na tváři. Tento život trval dva roky.

V táboře Shijiazhuang

V zimě 1972 ji převezli do vězení Shijiazhuang. Jako trestankyně šla pracovní oděvy. Byla přitom dobrou hlasatelkou radostné zvěsti. Dávala rady spolupvězňům a těšila zarmoucené. Jeden psychicky chorý vězeň ji napadl - udeřil ji prudce do hlavy. Ona i se zakrvácenou hlavou mu nadále pomáhala. Tento život v odloučenosti ji ochromoval po celé tři roky. Celkem trval její vězeňský život 4 626 dní.

Život na svobodě - život pro Církev

V září 1979 se změnila politická situace v zemi. Matce Rose zkrátili trest a nakonec ji pro-

pustili na svobodu. Po opuštění věznic byla úplně sama a měla všeho všudy jen malou tašku z hrubého plátna. Vrátila se bez slova stížnosti do své farnosti v Damingu, kam ji úřady poslaly. Bydlela v chatrné světničce o rozloze 20m² spolu s dalšími chudými lidmi. Neodvázila se přijmout žádnou pomoc a i přes podlomené zdraví se rozhodla se pro namáhavou práci: navštěvovala věřící, starala se o nemocné a poskytovala útěchu osamělým. V těchto nelehkých dobách své těžké nemoci se udržovala při životě paběrkováním zeleniny. Sbírala kořínky, jedla plevy a otruby. Pletla bylinná stébla a dělala růžence. Co při tom utržila, posílala chudým na venkovské farnosti a do semináře na podporu seminaristů.

Po opětovném zorganizování náboženského života nezapomněla na staré Bohu zasvěcené panny a na staré bezmocné lidi. Sdružovala je, aby mohli v pokoji dokončit svůj život a sama jim sloužila. Nemohla snést pohled na postižené novorozence,

kteří rodiče odhodili. Sbírala je starala se o jejich výchovu. Na její naléhání bylo založeno středisko pro postižené děti. Sama je umývala, krmila, prala jim prádlo. Starala se o ně s milujícím srdcem a nabízela jim tak teplo domova.

Náboženský život

V klášteře byla matka Rosa zářivým příkladem askeze a dobročinnosti, věrně zachovávala řeholi a sliby. Vedla prostý a jednoduchý život. Během své nemoci odmítala jakákoliv privilegia. Vstávala ráno s mladými sestrami na modlitbu breviáře a chodila pozdě spát. Při stole se spokojila s několika plátky řepy. Často říkala sestřím: „Buďte Božími chudáky, sedejte si vedle chudobných.“ Její šat byl jednoduchý, ušitý z hrubého plátna. Nosila šaty po zemřelých sestřích. Někdy chodila na trh a sbírala odhobenou zeleninu a shromažďovala ohořelé dřevo na topení. I když sama žila velice chudobně, neodmítla pomoc tomu, kdo o ni požádal.

Celá patřila všem, kteří jí právě potřebovali. Celý svůj život nemyslela na sebe, žila pro lásku k Bohu a bližním. *Bourec poskytuje hedvábí až do úplného vyčerpání, svíce zhasne, když je z ní jen slza vosku* (čínské přísloví). To je výstižný obraz jejího života. Pro Boží království si nashromáždila veliké bohatství, ctnosti byly ozdobou její ušlechtilé duše. Získala si srdce spolusester a zanechala jim nesmírné duchovní dědictví.

Život v nemoci

R. 1996, když stála na čele kongregace, zastihla ji zákeřná choroba. Po operaci se rakovina šířila a léčba byla neúčinná. Bolest jí bránila ve spánku. Celé noci prochodila. Mívala takové bolesti, že ztrácela vědomí. Její oděv byl promáčený jejími slzami. Jednou, když bolest trochu ustoupila, řekla sestřím: „Děti moje, mám opravdu velké bolesti, ale nemůžu si stěžovat na Boha. Bůh byl ke mně vždy dobrý, proto ho velebím a děkuji mu. Modlete se za mne, aby mi dal trpělivost při snášení nemoci.“ Denně se účastnila mše svaté a modlitby breviáře. Když nemohla na mši ani s pomocí dvou sester, její první slova byla: „Chci svaté přijímání!“ Nikdy si nestěžovala, říkala dokonce, že utrpení je Božím darem. Tehdy se jí vrátila veselost, bez jediného stínu smutku na tváři. Šťěstí, které zářilo na její tváři, proměňovalo ty, kteří ji obklopovali, a její rzy srdce otřásalo srdcem lidí. V úspěších i prohrách, v čase milosti i nepřítelné zůstávalo její srdce ustavičně vděčné.

Její nemoc trvala 6 let. Za křesťanskou víru, za kongregaci a za věřící kráčela matka Rosa po hrbolatých cestách a trpělivě snášela utrpení. Do poslední chvíle „přinašela hedvábí“ utkané z krve a slzí, aby je obětovala Bohu. *Duše spravedlivých je v Božích rukou* (Mdr 3,1).

Čína dnes 1-2/2003
překlad -lš-

DENNÍ MODLITBA K PANNĚ MARIÍ, VÍTEŽKYNI VE VŠECH BITVÁCH

Vznešená Královno nebes, nejvyšší Paní andělů, která jsi od počátku obdržela od Boha poslání a moc rozdrtit hlavu satana, prosíme Tě pokorně, sešli svá svatá vojska, aby na Tvůj příkaz a Tvou moc pronásledovala pekelné duchy, všude je porážela, zničila jejich minulost a svrhla je do propasti.

Nejvznešenější Matko Boží, pošli nepřemožitelný bojový šik také do boje proti tajným vyslancům pekla mezi lidmi; zmař plány bezbožných a zahanbi všechny, kteří chtějí zlo. Vymoz jim milost poznání a obrácení, aby se dovolávali trojediného Boha a andělů. Dopomoz všude pravdě k právu a vítězství.

Nebeská Matko, svěřujeme Ti naše děti. Buď jejich každodenní ochranou proti úkladům viditelných i neviditelných nepřátel. Vezmi je a svou rukou je vyved' ze všech nebezpečí těla i duše k svému božskému Synu.

Ó Maria, silná jako vojsko, dopřej vítězství našim šikům. Jsme tak křehcí, a náš nepřítel zuří s tak velkou pýchou. Ale pod Tvým praporem máme jistotu, že zvítězíme. On zná sílu Tvé paty a bojí se majestátu Tvého pohledu.

Zachraň nás, Maria, krásná jako měsíc, vznešená jako slunce, silná jako spořádaný šik, který se neopírá o nenávisť, ale o plamen lásky. Amen.

Pius XII.

Z -sks- 5/2004 přeložil -lš-

POLITICKÁ BITVA O KLONOVÁNÍ

V minulých týdnech přišla zpráva, že se podařilo klonování lidské bytosti. I když vědci tvrdili, že tento pokus podnikli pro terapeutické účely, vyvolala tato skutečnost velké pobouření. Ale již po několika dnech veřejná diskuze utichla. Ve Vatikánu trvá zděšení.

Biskup Sgreccia, prezident Papežské akademie pro život, prohlásil: „Z etického hlediska je tzv. terapeutické klonování dvojnásob zavrženíhodné. Klonování je protipřirozená procedura. Je to oblundné vyrábět fotokopii lidské osoby podle našeho přání – a je ještě oblundnější, když se zárodek zabije jen z terapeutických důvodů, z důvodů, které vědecky ještě nebyly prokázány. Neexistuje žádný důkaz, že by to mohlo být v něčem užitečné. Jsou naopak důkazy, že k léčení nemocí je možno použít buňky z dospělého jedince. Prokazatelné výsledky zatím podali vědci jen s dospělými kmenovými buňkami. Klonování spíše vyvolává dojem, že se jedná o politickou bitvu. Někdo chce za každou cenu získat svobodu, aby mohl s lidským zárodkem nakládat jako s průmyslovým produktem.“ Neexistuje žádný druh klonování, který by byl eticky přijatelný. Lidská bytost se tu produkuje bez spojení lásky mezi mužem a ženou, pouhou bezpohlavní reprodukci. Přitom se nevyužívá genetického dědictví dvou rodičů, nýbrž jen jediného individua – materiál, který pochází z jedné lidské buňky. Přání ovládat totálně lidskou bytost je nemorální, mnohem nemorálnější než selekce nebo rasismus.

Radio Vatikán

Boj o kříž ve školách za nacismu a dnes

R. 1995 rozhodl Ústavní soud v Německu, že umísťovat kříž ve vyučovacích prostorách ve státních školách uráží základní lidské právo žáka na svobodu víry, proto je třeba kříže odstranit.

R. 2001 podal jeden učitel u bavorského správního soudu žalobu, že pro něho je nepřijatelné vyučovat pod křížem. Pro něho je kříž sloup a kořen antijudaismu a tím i holocaustu.

Naskýtá se otázka: Vraždili nacisté opravdu ve znamení kříže, nebo brutálně bojovali proti těm, kteří se ke kříži hlásili, jmenovitě proti církvi věrným křesťanům? Odpověď na tuto otázku je jasná a jednoznačná. Již tehdy poznali všichni, kteří byli alespoň trochu přičetní, co oděl Thomas Mann, jistě nikoliv podezřelý svědek své doby, do slov: „Pronásledování židů a křesťanů.“ Ovšem boj proti kříži nebyl zahájen globálně shora, spíše ukazuje na Hitlerovu taktiku vypořádat se s církvemi až po dosažení konečného vítězství nad zahraničními nepřáteli.

Co se stalo tehdy a co se děje dnes? Jaké byly důvody tehdy a jaké jsou ty dnešní? Srovnání je nejen poučné, ale vede nás i k zamyšlení.

I. Včera

Včerejškem se myslí nacistická éra. Co soudili nacisté o křesťanském kříži? Co podnikali proti tomuto symbolu? Jak dalece se mohli prosadit?

Všechny německé diecéze se v roce 1932 cítily zavázány prohlásit, že příslušnost k NSDAP, tedy k Hitlerově straně, je neslučitelná s křesťanskou vírou. Tato a podobná varování nezůstala bez účinku. Církvi věrní katolíci volili stranu Centrum, v Bavorsku Lidovou stranu. Podíl byl konstantní – 15 % voličů. 5. března 1933 při posledních napolo svobodných volbách hlasovalo

však 43,9 % voličů pro Hitlera, který tak získal absolutní většinu v říšském sněmu.

Tu však podal Vůdce, kterým „jeho“ církev pohrdala, ale většina německého národa ho freneticky uctívala, právě této církvi ruku ke smíru. Před celým světem ve své programové nástupní řeči v Reichstagu 23. března 1933 ujišťoval přehnaně a v pleonasmech svůj respekt, ba přímo ocenění křesťanského náboženství: „Národní vláda vidí v obou křesťanských vyznáních důležité faktory udržení naší lidovosti. Bude respektovat dohody uzavřené mezi církvemi a zeměmi. Jejich práva mají být zaručena... Vyjde všem jiným vyznáním v objektivní spravedlnosti vstříc. Nemůže však strpět, aby příslušnost k určitému vyznání nebo určité rase byla důvodem vyhýbání se všeobecným zákonným povinnostem.

Vláda se postará o správné soužití mezi církví a státem. Boj proti materialistickému světovému názoru slouží jak skutečnému lidovému společenství, tedy zájmům německého národa, tak blahu naší křesťanské víry... Národní vláda zajistí křesťanským vyznáním ve školách příslušný vliv.“

Nyní bylo na biskupech, aby přerušili mlčení a chopili se podané ruky a nastoupili v důvěře cestu spolupráce, což bylo podpořeno tím, že nastolené klima přivedlo do lůna církvi mnohem více lidí než kdykoliv předtím. K tomu přistupovaly potěšitelné záruky konkordátu a vládní doporučení pěstovat ve školách modlitbu a zaplašit tak temné menetekel ateistického bolševismu.

Nacionální socialisté se proti tomu ve svém stranickém programu přihlásili k „pozitivnímu

křesťanství“. Ať už to znamenalo cokoliv, zatím hovořili s úctou o Ježíši, jehož židovský původ popírali. Obrazoborectví proti kříži se tedy jevilo nemyslitelné. Pro mnoho křesťanů to představovalo dostatečný důvod dívat se do budoucnosti s optimismem.

Kdo se tím nedal oklamat, měl všechny důvody k obavám, zda tato krásná slova a gesta nejsou pouze taktické manévry určené k tomu, aby v počáteční fázi nebyla ohrožena výstavba totalitního mocenského aparátu. Pozdější vraždy prominentních katolíků Ericha Klausenera, Alberta Probsty a Fritze Gerlicha v létě 1934 a mnoho dalšího muselo tyto naděje naprosto zničit.

V tomto roce (1934) propukl také boj na škole. Měla se stát nekonfesijní a záležitostí tzv. „v Boha věřících“ učitelů. Těm musel být i kříž trnem v oku. Ten první, který podle mých pramenů zakázal zpívání náboženských písní a nařídil odstranění posvátných obrazů, byl mladý školní rada v Ahausu ve Vestfálsku. Vyvolal tím místní protesty. V Trevíru žádal v červnu 1936 zavěšení portrétů Vůdce na čelní stěnu učeben, což učitele přimělo, aby odstranili kříže. Ve Waitsbadu v Badenu vydal starosta rozkaz odstranit všechny kříže ze škol.

4. listopadu nařídil ministr kultury země Oldenburg Julius Pauly, aby „napříště ve státních budovách a v budovách obcí a obecních svazů nebyly umístovány žádné církevní a náboženské znaky. Ty, které tam již jsou, je třeba odstranit.“ Ale masový protest obyvatelstva přinutil oldenburského župního velitele, aby opět odvolal rozkaz, který vyvolal pozdvižení v celém Německu i v zahraničí. Rozruch způsobila skutečnost, že se k protestům připojili i vysocí straníční funkcionáři.

Klemens Marschall z Lingeny mi poslal fotokopii dopisu, který poslal jeho otci zemský prezident z Osnabrücku a kterým

Německé noviny z r. 1938: součástí německé protizidovské propagandy bylo i zpochybňování Ježíšova židovského původu

byl pro neuposlechnutí rozkazu propuštěn mimo činnou službu. Tento učitel chtěl, aby kříž zůstal nadále na čelním místě. Vzhledem k tomu, že měl devět dětí, nebyl nakonec propuštěn, ale byl za trest přeložen. Riskoval příliš mnoho. Neriskoval více, než mohl očekávat?

Zkušenost, kterou nacisté udělali v Oldenburgu, vyvolala shora řízenou zdrženlivost nepřátel církve. Ale zůstalo stranickou linií, že je třeba uvítat, když ze tříd zmizí kříže a jiné symboly křesťanského vyznání, přičemž se má využívat „psychologické“ šikovnosti a brát ohled na místní okolnosti.

S počátkem války mnozí věřili, že se napětí mezi státem a církví uvolní. Tato očekávání se nesplnila. Největší pozdvižení vyvolal Adolf Wagner, župní velitel Mnichova a Horního Bavorska, který 23. dubna 1941 použil tajný pokyn říšského ministerstva pro výchovu a nařídil v celém Bavorsku, aby se modlitba před vyučováním nahradila nacistickými hesly. Současně uvedl, že kříže jsou v učebnách na nesprávném místě, a nařídil, aby tato výzdoba byla odstraněna a nahrazena současnými obrazy. Tam, kde se pokusili tento příkaz realizovat, došlo k násilné vlně protestů, demonstrací a opětovnému zavěšení křížů.

Kardinál Faulhaber vydal pastýřský list, ve kterém stálo: „Bez přehánění můžeme říci: Všude tam, kde tato opatření vešla ve známost a byla provedena, došlo k hlasitým protestům lidu, rodičů a dětí, mladých i starých. Odehrávaly se scény, na které si vzpomínáme z dob pronásledování církve. Již zákaz školní modlitby, ale ještě více odstranění křížů vyvolalo nejen pouhou bolest, ale bylo to pokládáno za potupu, protože kříž je symbolem křesťanského náboženství.“

Evangelický biskup Meiser z Mnichova poukázal na rozpor mezi oficiální válečnou propagandou a státem nařízeným odstraňováním křížů ze škol-

ních prostor: „Vnitřně otřesený církevní lid se ve svém smýšlení nedokáže vyrovnat s tím, že boj proti symbolu, který je znamením křesťanství, k němuž patří 95 % obyvatelstva, patří k neodkladným úkolům, zatímco boj jeho synů, kteří stojí ve válečném poli, je veden s poukazem na nepřítelství bolševiků ke křesťanství.“

Jeden laik napsal 9. září bavorskému státnímu ministerstvu pro vyučování a kulturu:

„S velkým politováním a hlubokou bolestí jsem včera přijal zprávu, že ze škol byly odstraněny kříže...“

Cítím se zavázán před svým svědomím, před naším křesťanským lidem, před naší křesťanskou mládeží a zvláště předými vlastními dětmi písemně protestovat u státního ministerstva pro vyučování.

Vznáším protest proti odstranění křížů ze škol z úcty ke kříži samotnému, protože je to znamením našeho vykoupení, a proto naše nejlepší opora a největší zdroj síly ve všech bojích a těžkostech, ve všem utrpení a starostech života a bezpečné útočiště a jediná útěcha v umírání.“

Pět dalších odstavců začíná slovy „Vznáším protest“, přičemž poslední pokračuje „z úcty před našimi křesťanskými vojáky, kteří jsou vychováni pod Kristovým

křížem k poslušnosti a vědomí povinnosti, věrnosti a statečnosti a nyní krvácející na bojištích za lid a za vlast a umírají a pod mohylou s křížem čekají na den zmrtvýchvstání.“

Poručík Michael Kitzelmann, narozený 29. ledna 1916, vyjádřil své rozhořčení v polní poště domů: „Doma strhávají kříže ve školách, a zde nás posílají, abychom bojovali proti bezbožeckému bolševismu.“ Pro tyto a podobné poznámky byl obžalován za narušování bojové morálky. Soudec ho odsoudil k trestu smrti. Umíral se slovy: „Ježíši, miluji tě, Ježíši, umírám pro tebe“ a padl střelami popravčí čety.

Tento laik už nemohl vědět, že nařízení bylo 28. srpna 1941 opět odvoláno, jistě nikoliv na základě protestů, ale na zásah samotného Hitlera, který pokládal vyvolaná napětí za nepříhodná, ale hlavní důvod byl v tom, že nestržel, když jeho paladín jednal na vlastní pěst.

Ale i přes toto „Stop“ adresované župním velitelům a v opisu ředitelství vyšších škol pokračoval boj proti křížům dále.

Než uzavřeme tuto část, položme si otázku po příčinách tohoto tak mimořádného protestu. Ani zrušení církevních škol, které odporovalo konkordátu, ani propouštění duchovních z vyučování, ani rušení klášte-

Adolf Hitler se již krátce po uchvácení moci pokoušel přesvědčit německé biskupy o nebezpečnosti Židů. Vyplyvá to z podkladů vatikánských tajných archivů, které našel jezuita Giovanni Sale. 23. dubna 1933 svolal Hitler do Berlína setkání s německými biskupy a oznámil jim, že Židé představují nebezpečí, a to i pro katolickou církev. Vyplyvá to ze právy, kterou poslal do Říma nuncius Cesare Orsenigo.

rů a deportace Židů neprovázely tak úspěšně protesty jako odstraňování křížů ze škol. Proč? O tom můžeme pouze spekulovat. Pro jiná opatření existovaly důvody, které mohly najít určité pochopení. Ale zde sáhl stát na symbol, který byl pro mnohé tím nejposvátnějším znamením, hluboce zakořeněným jak ve víře, tak v tradici. Ti, kteří kříže odstraňovali, se nemohli odvolávat na nějaký právní podklad svého jednání. Navíc tyto akce přímo okatě odporovaly propagovanému boji proti „bezbožeckému bolševismu“, což byl rozpor mezi vysokými cíli a brutální skutečností, který byl zřejmý každému. Konečně sám Hitler se tak mohl projevit jako obránce kříže, kterému připadala podle něho důležitá úloha. R. 1930 zveřejnil Hitler úvahu o vztahu mezi křížem a hákovým křížem a pokoušel se dát na srozuměnou, proč je jeho rasismus a nacionalismus bohumilý:

„A když mi někdo řekne: Jak můžete při tomto boji nést v čele pohanské znamení, když jediné křesťanské kříž je povolán, aby vedl tento boj? Pak odpovím: Toto znamení se neobrací proti křesťanskému kříži, naopak, je to politické působení toho, co křesťanství skutečně chce a musí chtít. Konečně není možno boj, který vede Centrum nebo Bavorská lidová strana, označit za boj křesťanského kříže! ... Jistě měl by křesťanský kříž být nevyšším symbolem boje proti židovsko-marxistickému a bolševickému duchu..., ale pak by nesměly ty strany, které se paktují s marxismem, ateismem a s nejrafinovanějšími formami, v jakých se představuje bolševismus, označovat křesťanský kříž za své stranické znamení.“

(Dokončení příště)

Poznámka: Autor této stati byl do svého penzionování profesorem politických věd na univerzitách v Erlangenu, Norimberku a Bayreuthu.

Kříž - znamení spásy pro všechny

Josef kardinál Ratzinger ostře kritizoval vyjádření německého prezidenta J. Raua, který staví do stejné roviny muslimský šátek, řeholní šat řádové sestry a kříž. Takové „podivné poučování“ pana prezidenta není v souladu s mírovým soužitím ani s tolerancí. Ratzinger důrazně odmítl, že náboženství je soukromá věc a jeho projevy se tedy mají omezit na soukromou sféru. Mírové soužití lidí vyžaduje veřejně prožívaný hodnotový řád, který samotná politika nemůže zajistit. I takový veřejný životní řád hodnot musí politika reflektovat, aby na něm mohla stavět. Jestliže bude z veřejnosti odstraněna křesťanská víra, která tento řád zaměřený na mír a smíření zakládá a zdůvodňuje, okrádá se politika i společnost o svůj nejpodstatnější pramen mírového soužití.

Minulý rok byl poznamenán především válkou v Iráku a jejími následky, pokračoval kardinál Ratzinger. „Ať už si myslíme o oprávněnosti či nespravedlnosti této války cokoliv, jedno je zcela zřejmé: řetěz násilí nebyla válka schopná přetrhnout. Pramen teroru nezastavila.“ Teror bude stále více znamením naší doby. Je evidentní, jak pravdivá byla slova, která nám na začátku nového roku řekl Svätý otec: „Násilí není možno překonat násilím, nýbrž tím, že se odstraní jeho kořeny.“

Násilí překonat právem a hlubokým smířením

„Jaké síly jsou s to způsobit, aby tyto kořeny odumřely a abychom byli uzdraveni?“ položil Josef Ratzinger rozhodující otázku. Je to nepochybně především úkolem politiky, aby postavila moc a násilí pod kontrolu spravedlivého řádu tak, „aby neplatilo právo silnějšího, nýbrž aby síla práva spoutala násilí. Toto právo, které zamezuje násilí, se však musí sytit z pravých hodnot, kte-

ré jsou základem lidství a které udržují svět.“ Z toho je jasné, že politika potřebuje síly, které nespočívají pouze v ní. Tyto síly musí být ve společnosti živě přítomné a zakotveny v síle lidského vědomí.

Náboženství jako soukromá věc ztrácí svou společenskou a mírotvornou sílu.

Podle prezidenta Raua muslimské šátky a řeholní oděvy jsou „misionářské textilie“, a tedy náboženské symboly a ty stejně jako kříž nepatří na veřejnost. Naše společnost je prý pluralitní a všechna náboženství mají stejné právo na náboženskou svobodu, tak zní Rauova argumentace.

„Je jistě správné, že všichni mají právo, aby poslouchali své svědomí, a stát nesmí nikomu předepisovat své náboženství,“ zdůraznil prefekt Kongregace pro nauku víry. „Ovšem je omyl tvrdit, že náboženství a morální síly, které v sobě přináší, patří do soukromé sféry, protože je jich více, a že je třeba se na ně dívat úplně stejně.“ Kdyby to mělo platit, kdyby náboženství a jejich hodnototvorná síla měla platnost jen v soukromí, pak by společnost, ve které potřebujeme právo a ve které násilí musí být přemáháno právem, neměla žádné hodnoty a žádnou morál-

ku,“ zdůraznil kardinál. Pak zde nebude vytvořen prostor pro svobodu, ale pro anarchii.

Kříž stojí jako znamení míru nejen mezi křesťany

„Proto také neplatí, že kříž je pro nás jakýmkoliv symbolem.“ Kříž má svůj význam nejen pro křesťany, nýbrž pro celou Evropu a pro celý svět. Znamení teolog Jan Křtitel Metz napsal spolkovému prezidentu již před nějakou dobou, že „Evropa nebyla vybudována podle Koránu, nýbrž podle Pisma Starého a Nového zákona“. Od těchto sil od Abraháma až k Ježíšovým apoštolům a jejich nástupcům získala Evropa svou mravní tvář a svou důstojnost. „Kříž nikoho neuráží a nikomu nečiní násilí,“ zdůraznil kardinál. „Je naopak výrazem Boha, který nás miloval až k smrti, je to vyjádření kultury smíření, neboť nám ukazuje toho, který se v umírání modlil za své nepřátele a přetrhl tak řetěz násilí.“ Kříž je pro všechny slovem smíření a spásy. „Žádné muslimské ženě bych nezakázal šátek, ale tím spíše nedovolíme zakazovat kříž jako veřejné znamení kultury smíření,“ zdůraznil kardinál. Kříž má mnoho dimenzí. Pro věřící znamená mnohem více než pro nevěřící. Pro věřící je souhrnem všeho, co nám Bůh ve svém zjevení daroval. Na tuto poslední hloubku, kterou nám dává víra, říká kříž všem lidem: „Svět nezachrání násilí, ale láska.“

Pontifikát Jana Pavla II. rozšířil semeno míru

Jako druhou, pro veřejnost méně významnou událost jmenoval kardinál Ratzinger papežské jubileum Jana Pavla II. „Právě to tiché je uzdravující. Když padne ztrouchnivělý strom, je slyšet velkou ránu. Když les roste, nikdo nic neslyší,“ charakterizuje Ratzinger rozhodující aspekt papežova působení. „Na všech

svých cestách rozšířil Svätý otec semeno míru, vnášel do světa síly dobra, o kterých tiskové agentury tohoto světa nemohly informovat a které přesto trvají ve vší tichosti.“ Papež sám dal dva rozhodující klíče k pochopení svého pontifikátu v blahořečení matky Terezy a v encyklice o Eucharistii. Láska matky Terezy, která zahrnuje všechny lidi, byla živena adorací před Eucharistií, „protože žila z patření na Pána“. „Za všechny peníze světa bych tuto službu nedělal,“ řekl jeden návštěvník matce Tereze. „Já také ne,“ odpověděla. Dějala to, protože poznala Kristovu lásku a protože v každém člověku viděla jeho obraz.

Eucharistie uvádí do závazného společenství jediného Kristova těla

V encyklice o Eucharistii a Církvi papež ukázal, jak je zář Boží tváře přítomna v Eucharistii, když se nám sám v tomto chlebě daruje a dává se nám „do srdce“. Velice naléhavě ukázal papež také, že Eucharistie není pouze nějaký socializační ritus, kterým si zajišťujeme všeobecné křesťanské společenství. Není to střed pouhého soukromého posílení duše. „Pán se s námi spojil a chce nás zavázat, abychom vstoupili do plné pravdy,“ nazval kardinál papežovo ústřední tajemství. „Bláznivé heslo, že nás Kristus všechny zve, které koluje mezi lidmi a k němuž nikdo není schopen nic říct, papež odmítá.“

„Odkud víme, že nás Kristus zve, a k čemu nás vlastně zve? Do něčeho nezávazného?“ zeptal se kardinál. „Kristus se naopak s námi ve svátostech spojil a chce nás uvést do závaznosti své lásky.“ Eucharistie slouží k výstavbě Kristova těla v životním a zavazujícím společenství víry, které ve společenství apoštolské posloupnosti vyjadřuje závaznou jednotu celé Církve.

Podle Der Fels 2/2004
překlad -lš-

Katolíci v Tibetu

V „zakázané“ zemi Tibetu, kde je Buddha všudypřítomný, žijí křesťané již od roku 1867. I přes četná pronásledování, která tato malá katolická obec v Yanjingu přestála, zůstala věrná své tradici. V květnu 2003 navštívili tyto statečné svědky živého křesťanství pracovníci Kirche in Not.

Tibet je nazýván „Střecha světa“. Vysoko v horách na jeho jihozápadní hranici s Čínou pramení největší asijské řeky Yangtse a Mekong. Po celé generace žily tibetské kmeny z využití slaných pramenů na břehu řeky. Z těchto pramenů pochází jméno tibetské vesnice Yanjing, což znamená česky „Zahrada soli“.

K protikladu k silně buddhistickému Tibetu je obyvatelstvo Yanjingu katolické. Tato první katolická stanice byla založena francouzskými misionáři před 150 lety, aby pak odsud otevřela misie v Číně. Přežilo jen několik málo potomků.

Když byla katolická obec ještě větší, vybudovali katoličtí misionáři v Yanjingu první katolický kostel. Dnes je to jediný katolický kostel a je již 90 let posvátným místem pro tibetský kmen Yanjing. I když byli Tibeťané zpočátku nedůvěřiví, nakonec přijali cizince s bílými obličejí a zvláštními zvyky.

Když Tibet okupovala komunistická Čína, byl poslední katolický kněz P. Du v roce 1949 zavražděn. O něco později byli ze země vyhnáni všichni katoličtí misionáři. Katolická církev byla podobně jako v celé Číně vystavena těžkému pronásledování.

Roku 1980 zmírnila Čína omezení týkající se náboženské praxe tzv. „otevřenou politikou“. Oficiální úřad pro náboženské záležitosti uznal křesťanské obce. Každá cesta turistů a obchodníků však podléhala kontrole.

V oblasti Yanjing buddhismus a katolicismus opět rozkvetl. P. Lu Ren-Di, který absolvoval

studium v semináři Bejingu, musel však čekat až do roku 1997, než se mohl vrátit do své rodné obce, aby zde působil jako kněz. „Moje rodina je již po generace věřící. Můj dědeček podporoval kněze, který působil zde v tomto kostele. Proto měl přání stát se knězem.“

Obec Yanjing má přes tisíc obyvatel. Dříve to byli převážnou většinou katolíci, nyní jsou zde také buddhisté, kterých je v důsledku přistěhovalectví asi jedna třetina. Domy buddhistů je možno poznat podle toho, že mají na střechách modlitební praporečky, aby vlály jako mantra ke cti nebeských bohů.

Seny, které je 79 let, je od svého dětství buddhistka. Její zemřelý muž byl přesvědčený katolík. Sedm rodinných příslušníků vyznává buddhismus. Seny nevidí rozdíl mezi oběma náboženstvími.

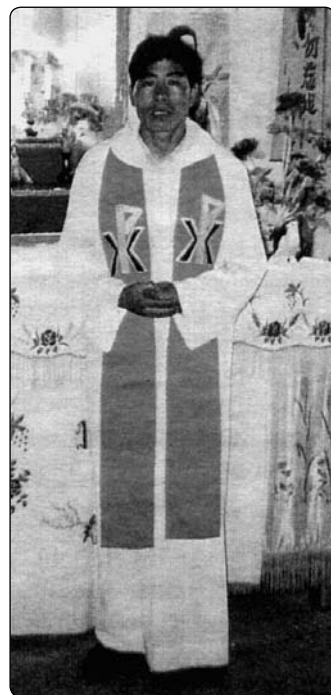
Niu, kterému je 65, je buddhistický lama, ale jeho zemřelá žena a všech sedm dětí jsou přesvědčení katolíci. Také jeho snacha je katoličkou. Niu jí řekl: „Můžeš vyznávat to náboženství, které chceš.“ Nikdy nikoho nenutil k buddhismu.

V Yanjingu je možno poznat katolíky podle jejich spíše křesťanských než tibetských jmen. Nejstarší Niuova vnučka se jmenuje Magdaléna, nejmladší má tibetské jméno Luosnag.

V Yanjingu žijí buddhisté a katolíci v míru pospolu. Životní podmínky a rozmary přírody vyžadují, aby drželi solidárně při sobě. Ale dříve tomu tak vždy nebylo. Mezi roky 1904 a 1949 došlo k řadě mezináboženských konfliktů a řada katolíků položila za svou víru život. Nejslavnější obětí byl P. Mořic Tornay, zakladatel katolického kláštera na sever od Yuannu, kde vchoval řadu misionářů.

V roce 1945 poslali P. Tornaye do Yanjingu. Mniši buddhistického kláštera Ganda dostali od tibetské vlády pokyn, aby spravovali celou oblast. Vystupovali zde jako diktátoři. Pro katolíky nezbylo místa. Všichni museli svá jména změnit na tibetská. V roce 1946 byl blahoslavený Mořic Tornay tibetskými mnichy vyhnán. Když šel v roce 1949 do Lhasy, aby si stěžoval na klášter v Gandě, upadl na hranici Yunnanu a Tibetu do zajetí a zemřel jako mučedník.

Když se nyní P. Lu Ren-Di vrátil, požádal klášter v Gan-

P. Lu Ren-Di

dě oficiálně o odpuštění za tento dějinný omyl. „I já jsem prosil o odpuštění,“ svěřil se nám P. Lu.

Za podpory několika věřících pořádá výuku náboženství a dává praktické rady, aby obyvatelé mohli vést náboženský život. Naučil je připravovat těsto pro výrobu hostií. Srpen a září jsou obdobím, kdy se zde sklízí víno. Tato tradice pochází z dob francouzských misionářů, kteří zde zakládali vinohrady. Po celé generace si zde každá rodina zakládá malé vinohrady. Každý podzim pomáhá sestra Anna při výrobě mešního vína, které je velmi známé. Je určeno především pro bohoslužby, ale také pro hosty.

Na počátku třetího tisíciletí je katolická církev v těchto končinách velice živá. Přes pronásledování zůstala většina katolíků věrná své víře. Počet věřících dokonce vzrostl. Dnes je katolíků na tibetském území a v Yanjingu asi 8000. Kirche in Not pomáhá této malé místní církvi při obnově kostela a pořídila pro P. Lu Ren-Di auto.

Z Maria heute 11/2003
přeložil -lš-

NOUZÍ STRÁDAJÍ PŘEDEVŠÍM MLADÉ RODINY V ZÁPADNÍ EVROPĚ

Pokud je o chudobu, myslí většina Evropanů především na rozvojové země v Africe a Latinské Americe. Že tento fenomén máme před vlastním prahem, ukazuje druhá zpráva o chudobě, kterou vydala Charita v Bruselu.

Především mladé rodiny, osamělé matky a rodiny, které pečují o nemocné a postižené, trpí v bohaté západní Evropě nouzí. Ředitel Charity ve Švýcarsku Jürg Krummanacher požaduje: „My ve Švýcarsku žádáme v první řadě o vyrovnání příjmů ekonomicky slabých rodin, individuální regulaci dětských příspěvků a výstavbu zařízení, která pomáhají rodině, jako jsou školky. Jelikož znám situaci v Německu, musím říct, že i tam je velká potřeba těchto zařízení. Vzhledem k špatné hospodářské situaci jsou sociální podpory stále více kráceny. Místo státu musí pomáhat církev. Myslím, že církve nemohou být stát pro stát prostředkem na zalepování děr. To zcela přesahuje možnosti církvi. Církve mohou působit jen subsidiárně, ale zabezpečení proti velkým rizikům je záležitostí státu.“

Radio Vatikan

Nezapomenutelný a vyhledávaný učitel

Před čtyřiceti lety zemřel francouzský dominikán Garrigou-Lagrange

Není snad jiného dominikána, o kterém by kolovalo tolik anekdot, jako o Réginaldu Garrigou-Lagrangeovi. Pro kritiky platil spíše za dokonalé uskutečnění velkého inkvizitora dvacátého století pro věčně druhořadou literaturu než za posledního velkého reprezentanta dominikánského tomismu v nejpřísnějším slova smyslu. A skutečně – když se podíváme na jeho bibliografii, která obsahuje takřka tisíc knih, publikovaných článků a recenzí, nenajdeme tam téma z oblasti klasické filozofie nebo teologie, o kterém by tento dominikán nebyl psal.

Garrigou-Lagrange se narodil 21. února 1877 v jihofrancouzském Auch (Vandée) a vyrůstal v přísně katolickém prostředí. Z matčiny strany byl příbuzným Henriho Lasserse, který se proslavil historickými popisy událostí v Lurdech. Z otcovy strany byl spřízněn s toulouským kanovníkem, který si výkonem kněžské služby v revoluční době získal velké uznání francouzských katolíků a zemřel v roce 1852 v pověsti svatosti.

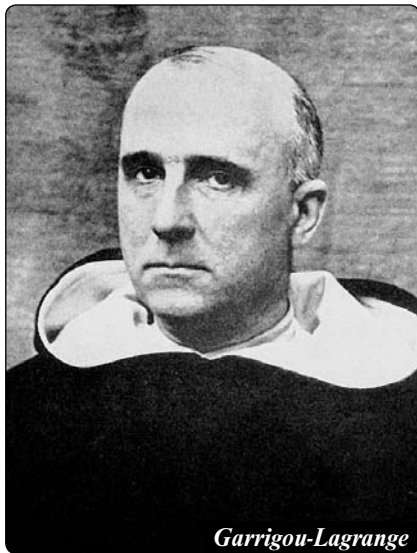
R. 1896 začal studium medicíny v Bordeaux a vzdálen od rodiny vzdálil se i od Církve. Ale již v roce 1897 jedna událost změnila definitivně celý jeho život. Četba knihy Ernesta Hellose „Člověk“ osvětlila náhle jeho poznání, že jedině nauka katolické církve obsahuje absolutní pravdu o Bohu a jeho podstatě, o člověku a jeho původu a o jeho nadpřirozeném určení. A uslyšel slova Spasitele: „Nebe a země pomínou, ale moje pravda trvá na věky.“

Toto poznání, že ona pravda, po které lidská duše bezpodmienečně touží, je nezměnitelně, trvale a ve své plnosti a neporušitelnosti k dispozici jen v katolické nauce a že zde nachází nejvlast-

nější nadpřirozené určení člověka a jeho přiměřené naplnění, stalo se pro něho základní intuící, světlem, které se stále znovu objevuje v nesčetných větách jeho pozdějšího díla v různé krystalické podobě a nejrozmanitějších způsobech.

Šest měsíců po svém obrácení nastupuje do noviciátu dominikánů v Amiens. Během svých studií v řádu a na Sorbonně, kde uzavřel přátelství se známým francouzským filozofem Jacquesem Maritainem, měli dva jeho spoluhratři a učitelé zásadní význam pro jeho myšlení a jeho duchovní život: Pater Ambrois Gardiel, pod jehož otcovským vedením studoval svatého Tomáše a poznal a oblíbil si jeho velké komentáře kardinála Cajetana a Jana od sv. Tomáše, a Juan Arinter, který ho uvedl do mystiky svatého Jana od Kříže.

Po ukončení studií a krátké učitelské činnosti na dominikánském učilišti v Le Saulchoir je

Garrigou-Lagrange

v roce 1909 povolán do Říma na dominikánskou univerzitu Angelicum, kde působil více než 50 let až do roku 1960. V roce 1917 tam založil první katedru spirituální teologie, kterou vedl až do roku 1960. Studenti, kteří mohli zažít jeho přednášky ve vždy přeplněných sálech, kam se hrnuli

studenti z jiných římských univerzit a příslušníci římské šlechty, podali později zprávu, že způsob jeho přednášek byl neobyčejně přesvědčující, že každé jeho slovo, melodie věty, jeho gesta a celé jeho vystupování, to vše bylo obklopeno nadpřirozenou aurou, která nikoho nenechala nedotčeného. Tak dokázal všem zpřístupnit i nejsložitější myšlenkové postupy.

Papež Jan Pavel II. patřil k jeho žákům

Do okruhu jeho žáků patřili dnes známí teologové, jako prezident papežské akademie sv. Tomáše Akvinského Abelardo Lobato nebo paderbornský dogmatik Johannes Brinktrine. Pod Garrigouovým vedením vypracoval svou disertační práci o pojetí víry u sv. Jana od Kříže nikdo menší než sám papež Jan Pavel II. Při jedné promluvě na generální radě dominikánů připomněl papež nedávno ještě jednou ona léta: „V mém srdci je stále vzpomínka na má studijní léta na papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského v Římě. Byl to pro moje teologické vzdělání velmi plodný čas díky přínosu nezapomenutelných dominikánských učitelů. Chtěl bych zde jmenovat Patera Garrigou-Lagrange a pozdější kardinály Paula Philippa a Maria Luigi Ciappiho a další dominikánské docenty. To, co jsem se ve škole na Angelicu naučil, provází mě i dnes v mém pastýřském úřadě.“

Spolubratři, kteří tehdy stáli tomuto dominikánovi nablízku, vzpomínají na jeho hlubokou eucharistickou a mariánskou zbožnost, dětskou lásku k chudobě a velkou věrnost řádovým předpisům. Mezi četnými nuznými v Římě byl znám jako nezištný dobrodinec. Není proto divu, že ve Spojených státech, kde je nový náklad jeho knih

opravdovým boorem, vznikla iniciativa k zahájení procesu blahorečení. Také v Německu nakladatelství „Nova & Vetera“ ve spolupráci s Německou společností sv. Tomáše zahajuje k čtyřicátému výročí smrti tohoto dominikána nové vydání jeho nejdůležitějších děl o mystické teologii. Již v březnu bude k dostání dílo „Mystika a křesťanská dokonalost“.

Kromě své učitelské činnosti pracoval také za pontifikátu papežů Benedikta XV., Pia XI. a Pia XII. v četných kongregacích, především jako konsultor Svatého oficia, kde se těšil velké úctě kardinála Alfreda Ottaviana. Francouzský církevní historik Jean Chelini právem soudí, že Garrigou byl v padesátých letech nejvýznamnějším teologem Svatého města a měl velký vliv na Pia XII. V této souvislosti se podílel také na disciplinárních opatřeních proti spolubratřím z vlastního řádu a i proti některým jezuitům, např. Henri de Lubacovi, což mu vyneslo nelibost zástupců „nové teologie“. Povolání Jana XXIII. do přípravné komise 2. vatikánského koncilu již nemohl vyhovět. Těžká choroba zamlžila rozum tohoto velkého myslitele a přivedla ho do úplné bezmocnosti.

To, co popsal v třicátých letech v souvislosti s „temnou nocí“ mystiků, musel sám prožít: „K této temnotě se druží určité zkoušky. To je možno poznat již v přirozeném řádu, kde nezdířka skutečná duchovní a mravní převaha vystupuje ve spojení s nějakým velkým neštěstím. Vzpomínám si na vyhnanství a chudobu Aristeida, na Sokratovu smrt..., na nemilost Kryštofa Kolumba, na úplnou hluchotu, která postihla hudebního génia Beethovena. Někdy spočívá křehkost člověka právě v tom, co založilo jeho slávu. Pak potřebuje opravdovou šlechtnost nebo velkodušnost.“

Před čtyřiceti lety 15. února 1964 po dlouhém trpělivě snášeném utrpení, podporován modlitbami svých spolubratřích

ří zemřel v Římě Garrigou-Lagrange. Papež Pavel VI. jej uctil několik dní nato jako uctyhodného a omilostněného teologa a věrného sluhu Božího a Svätého stolce.

Analýzy, které jsou aktuální i dnes

Když čteme v dílech tohoto velkého dominikána, je vždy obdivuhodné, kolik tam najdeme míst, která znějí, jako by byla napsána přesně k dnešní situaci. Tak napsal již v roce 1933: „Hleďte nejprve království Boží... Svět dnes umírá, protože zapomněl na tuto základní pravdu, která by měla být pro každého křesťana na prvním místě. Na materiálním poli chtějí mít všichni co největší možný užitek a věří, že ubohost pozemských statků je možno nahradit jejich velkým počtem; sestrojují se stále dokonalejší stroje, aby se na nich co nejlépe vyrábělo a aby bylo dosaženo co největšího zisku; v tom spočívá poslední cíl. A co následuje? Tato nadprodukce nenachází odbyt, není možno ji zhodnotit a vede k dnešní nezaměstnanosti. Říká se tomu krize, ale ve skutečnosti je to víc než krize, je to obecný stav, který by nám měl otevřít oči: konečný cíl byl přeložen tam, kam nepatří – do užívání zde na zemi a nikoliv v Bohu. V neklidných dobách posílal Pán zástupy svätých. Nepotřebujeme jich dnes o nic méně.“

Jasně filozofické základy stanovené ve shodě se svätým Tomášem, schopnost činit rozlišení; hluboce založená teologie věrná učitelskému úřadu, která neuhýbá ani před obranou víry a která ústí do spirituální teologie – to všechno tryská z věrohodného zdroje, z hlubokého ušlechtilého ducha, který je zcela oddán patření na pravdu, aby předával dále to, co spatřil: není toho málo, co se může dnešní teologie naučit od Garrigou-Lagrangea.

*Podle Kath-net
překlad -lš-*

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

samozřejmosti ve státech, které staví na odív svoji demokratičnost. Jako by se zpoňanštělá většina cítila utlačována od stále se zmenšující křesťanské menšiny.

Když slyšíme o tom, jak se v jiných zemích vedou spory o kříže ve veřejných místnostech, připadá nám to až poněkud cizí, protože u nás tuto záležitost už před mnoha a mnoha lety vyřešili komunisté a tento stav zůstává v platnosti jako něco samozřejmého. Ovšem jiné země byly také pod komunistickou nadvládou a náboženská situace tam vypadá přece jen jinak. Zahraniční tisk píše nepokrytě o tom, že po splnutí bývalé NDR s Německou spolkovou republikou je Česko nezpoňanštělejší zemí na kontinentě. Doložila to svým postojem sama hlava státu, který si ani neumí představit, že by katolická církev mohla znamenat v jeho zemi nějaký spo-

lečenský přínos, a proto pokládá její minimální nároky za jednostranné a nevyvážené, při čemž právě tato osoba se těší ve státě největší popularitě. Stali jsme se v samém srdci Evropy příkladem toho, kam je možno v sekularizaci a odpadu od víry dospět a kam spějí stále více i země, které komunistický útlak nepoznaly. Z toho je zřejmé, že boj proti Bohu a víře je veden ze širší základny, kterou pád totalitních režimů nijak nezmenšil. To, co dělaly totality ve jménu své ideologie, to dnes dělají svobodné demokracie ve jménu lidských práv.

Není tomu tak ovšem všude na světě. Je to příznačné pro ty oblasti, které si zakládají na své vyspělosti, pokroku a blahobytu. Tam, kde křesťané prolévají svou krev, nemyslí na to, čím by si své náboženství ulehčili nebo zpestřili. Kdyby na posledním koncilu

měli hlavní slovo biskupové z Číny, Vietnamu, Afriky a Latinské Ameriky a nikoliv z Holandska a Německa, vypadal by asi i výstup z koncilu poněkud jinak. Jejich místní církve mají nepochybně mnohem blíže k původnímu apoštolskému vzoru, než je tomu v tradičně křesťanských zemích. Jsou křesťané, kteří jezdí pro zkušenosti k pohanským buddhistickým mnichům, místo aby se poučili od těch, kteří jsou podle Kristova slova blahoslavení, protože trpí pro svého Pána. Žádný koncil nás nevyzývá k tomu, abychom vymazali z Nového zákona výzvu sv. Pavla: „Pro milosrdenství Boží, vás, bratři, vybijím: Přinášejte sami sebe v obět živou, svätou a Bohu milou. To je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co dobré, Bohu milé a dokonalé.“

-red-

Protikřesťanský výchovný program O skutečný charakter knih Harry Potter se vede velká válka na stránkách katolického deníku Die Tagespost

Dne 9. prosince 2003 přinesl DT obšírné pozitivní hodnocení posledního pátého svazku. Později se ukázalo, že tato chvála se opírá o rozhovor s Massimem Introvignem, který je dva roky starý, a tedy byl uskutečněn rok a půl před vydáním dotyčné knihy.

Reinhard Franzke, který je odborníkem v otázkách výchovy, podal ve své nové knize „Cesty a bloudění moderní pedagogiky“ (2003) zdrcující kritiku na potterovskou pedagogiku a vidí v ní „systematiku koncipovaný protikřesťanský výchovný program“.

Rovněž kanadský autor Michael D. O'Brien podrobil dílo spisovatelky Rowlingové obšírné kritické analýze. Podle jeho rozboru jde v knihách Harry Potter o bludnou nauku, oslavu okultismu a erozi morálních hodnot:

„Rowlingové hrdina Harry Potter je celou svou bytostí gnostic-

ky. Magie se tu představuje jako vnitřní schopnost lidské přirozenosti, která může být probuzena jen úsilím o esoterické poznání a esoterickou moc. Fenomén znovuoživení zájmu o okultní spiritualitu je zjevným příznakem bankrotu sekularismu. Člověk ze své přirozenosti touží po svätě transcendentním, po opravdu svätém, kde nachází svou pravou identitu a pravou hodnotu. Když je mu v tom bráněno, ocitá se v prázdnotě, která se ho zmocňuje. (...) Rozumově děti vědí, že fantastický prvek v knihách je neskutečný, ale emocionálně a podvědomě ho přijímají jako skutečný. Udivuje mě, že určité katolické kruhy podporují tuto potterovskou sérii. Jejich reakce vyplývá ze strachu před antiintelektualismem a ze strachu před fundamentalismem.“

Mag. Sylvia Albrechtová dodává: „Tvrdit, že ústřední posel-

ství Harryho Pottera je vítězství lásky, se mi jeví jako přitažené za vlasy. Souhlasím s G. Kubyovou, že zde vůbec nemůže být řeč o konstruktivním sporu mezi dobrem a zlem, protože zde se zcela jinak než v pohádkách předkládá pronikavé zlo do takových nejmenších podrobností, že zcela znemožňuje vlastní kreativní přístup čtenáře. Vyprávění je tak napínavé a vzrušující, z každé stránky vane tak silně otrávené ovzduší okultismu, že vůbec nemůže být řeči o příspěvku k rozvoji osobnosti, nýbrž jediné o negativním poškozování světa fantazie a narušení představitivosti.“

Podle G. Kubyové, a v tom s ní plně souhlasí kardinál Ratzinger, jedná se v tomto případě o „globální dlouhodobý projekt změny kultury“.

Die Tagespost 16. 12. 2003

Křížová cesta

Modlitby z knížičky, kterou si v sibiřském táboře nucených prací zpracovaly tři litevské dívky před jedenapadesáti lety.

Úvod

Ježíši, který jsi šel cestou utrpení, Královno mučedníků, všichni mučedníci a trpětelé nebe a země, pomáhejte mi porozumět smyslu utrpení a lásky našeho Vykupitele.

Pomáhejte mně, mým drahým a celému našemu národu, abychom našli svou cestu.

1. Ježíš je odsouzen na smrt

„Nesudte, abyste nebyli souzeni.“

Já soudím, odsuzuji, posmívám se, vysmívám se, zlobím, nadávám, nosím v sobě pomstu, vyprávím o chybách a tajemstvích druhých.

Uspořádej v nás všechno svou dobrotou. Láska je nejlepší učitelkou.

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dá svůj život za své přátele.“

Modlitba

Ježíši, smiluj se nad těmi, kteří odsuzují, nad nespravedlivými soudci.

Chraň nás před vměšováním do cizích záležitostí.

2. Ježíš přijímá kříž

Bůh na mě zapomněl. Neslyší moji modlitbu. Za co trpím? Nic jsem neukradla, nikoho neuhodila... Za co je tato bída, hlad, zima, bití, pohrdání, smýkání sem a tam, nepříjemnosti, zapomenutí?

„Vy všichni, kteří jdete kolem, pohleďte a vizte, zda je větší bolest, než bolest má.“

Modlitba

Ježíši, co mi chceš říci touto bídou? Dej mi poznávat Tvou vůli ve všech situacích života.

„He, jsem služebnice Páně.“

3. Ježíš padá poprvé pod křížem

Zvyk je druhá přirozenost. Dej, ať pomáháme druhým mladým lidem moudrou radou, příkladem a ochranou.

Dej, ať se vyhýbáme příležitostem ke zlému.

Modlitba

Ježíši, chraň naši mládež před prvním pádem a těm, kteří klopýtli, pomoz, aby znovu povstali.

Dej, ať zářím láskou a dobrotou.

4. Ježíš potkává svou Matku

Dvě hořící pochodně – Slunce a Měsíc – nejmilovanější Syn a nejvznešenější Matka. Potkávají se na cestě vykopení.

Dvě Srdce prožívají celou trpkost utrpení a bolesti. Dvě Srdce jsou plná soucitu s naší nouzí a s naším neštěstím.

Modlitba

Bolestná Matko, pomáhej nám pochopit smysl přítomné nouze.

Ručně psaná modlitební kniha, kterou si zhotovily litevské dívky v sibiřském táboře nucených prací před jedenapadesáti lety. Knižička je velká 5x7,5 cm.

*Pranute,
kad galitu mat
geriau kartu su mumis
jausti, mozeji ir garbinti.
Diejpalz, suineisne sis
knyputz Lione S. pmdare
ja, la e Ber. pristi, denli
Viz ikljavo, o es raiiau.
1953. II-16 Jd*

Pomáhej nám, abychom se brzy vrátili do tvé milované země, a pomáhej nám najít cestu do věčné blaženosti.

5. Šimon cyrénský pomáhá nést kříž

Když navštěvuji nemocné, když pomáhám zarmouceným, když se modlím za zemřelé a za zbloudilé, když pomáhám vdovám a sirotkům, pomáhám i dnes Ježíši nést kříž.

Modlitba

Duchu Svátý, dej mi pochopení, sílu a moudrost, abych konala dobro, abych sama sebe oduševnila a velkodušně uctívala utrpení Vykupitele. Duchu Svátý, ať každý den plním Boží záměry.

6. Veronika utírá Ježíši tvář

Když bojujeme za to, co je pravda, dobro a krása, vytváříme Ježíšův obraz ve svém srdci.

Modlitba

Ježíši, pomáhej mi správně chápat cenu pravdy, krásy a dobra.

Dej mi, abych neúnavně celou svou bytostí usilovala o to, sloužit Bohu a své vlasti.

7. Ježíš padá podruhé pod křížem

Chraňme se před nečistými myšlenkami a city.

Udělejme předsevzetí, která nám pomohou uchovat ctnost čistoty. Pomáhejme mládeži svým příkladným životem.

Modlitba

Ježíši, který miluješ čistotu, pomáhej Mariině zemi, kde kvetou zelené routy, lilie a tulipány.

Pomáhej svým dětem hájit nesmrtné ideály čistoty.

8. Ježíš těší plačící ženy

Pomáhat opuštěným, trpícím na těle a na duši, nemocným znamená pomáhat trpícím Vykupiteli.

Modlitba

Ježíši, Ty jsi těšil jeruzalémské ženy. Po-
těš naše sestry, dcery, manželky a matky,
soužené utrpením svých drahých.

9. Ježíš padá potřetí pod křížem

Úplná beznaděj, bezmezná bolest duše, naprostá tělesná vyčerpanost, břemeno stáří, tyto těžkosti omezují vzlet duchovního vzestupu.

Modlitba

Zcela vyčerpaný Ježíši, pomáhej mně a mým drahým v převelické nemohoucnosti duše i těla.

10. Ježíš zbaven šatu

Nám vnucená nestydatost těla, obnažení duše, úplná ztráta všeho, to je naše obnažení.

Modlitba

Vykupiteli, chraň nás před příliš velkou bídou, která vede ke hříchu a brzdí duchovní pokrok.

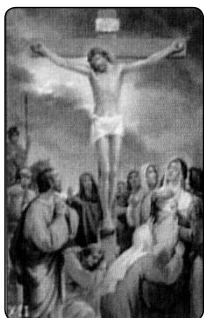

11. Ježíš přibit na kříž

Urážkami, špatnou náladou, hněvem, nenávisť, mstivostí, pomluvami... zabijíme duše těch druhých.

Modlitba

Ježíši, nauč mě nepřehlížet svobodu druhých. Dej mi vytrvalost, abych snášela všechnu duševní nouzi, bolesti, pohrdání, opuštěnost, a když to bude nutné, i hořkou smrt. Ale netrestej mne a můj národ věčným zavržením.

12. Ježíš na kříži umírá

„Nemám na tomto světě nic,“ říká Kristus. Duch světa je pýcha, sebeláska, honba za slávou a majetkem, závist.

Modlitba

Vykupiteli, dej mi, abych ráda umřela duchu tohoto světa, a dej mi najít radost z odevzdaného, štědrého, bohabojného a čistého života.

13. Ježíš je snat z kříže

Neodstrkujme ruce, které se k nám vztahují.

Modlitba

Spasiteli, prosím Tě o pomoc pro mrtvé, kteří jsou mi blízcí, prosím Tě o útěchu pro ty, kteří trpí smrtí svých příbuzných, prosím naléhavě, vyslyš prosby těch, kteří volají k Tobě.

14. Ježíš je uložen do hrobu

Modlitba

Ježíši, stůj při těch, kteří bez útěchy, bez pomoci Církve, příbuzných a přátel umírají v cizí zemi.

Závěrečná modlitba

Ježíši, pro zásluhy svého utrpení a oběti Královny mučedníků a všech svědků krve a trpících, pro utrpení moje a mého národa zahlad' viny mého lidu a dej nám všem, abychom našli cestu k Tobě, abychom nezahynuli v bídě a nouzi hladu a beznaděje. Ježíši, zachraň svět, který jde vstříc záhubě. Amen.

*Z knížčky „Maria, rette uns“
přeložil -lš-*

Bůh má s vámi zvláštní plány

Kdo by se nezachvěl pocitem vyznamenání, kdyby se mu zjevil anděl z nebe a oznámil mu, že sám Nejvyšší Pán tvorstva právě s ním má své zvláštní plány?

A to se skutečně stalo. Poslyšme svědectví sestry Lucie z Fatimy: „Najednou jsme před sebou viděli anděla, který nám řekl: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkrvněné Srdce Mariino mají s vámi plán milosrdenství.““

Tři pasáčekové – Hyacinta, František a Lucie – by mohli jásat štěstím, že je čeká kariéra, slavný život, prostě úspěch. Aby se však dlouho nemýlili, anděl dodává: „Přinášejte Nejvyššímu Pánu neustále modlitby a oběti.“

Především přijímejte a neste odevzdaně utrpení, které Pán na vás sešle, na smír za hříchy, jimiž je Bůh urážen, a jako prosba za obrácení hříšníků.“

To je ale kariéra! Zato však mají slíbeno, že si je Panna Maria vezme do nebe. A to se také Františkovi a Hyacintě už splnilo. Letos 20. února jsme je již potřetí mohli v Církvi uctívat jako blahoslavené. 97letá Lucie ještě na svůj odchod do nebe čeká.

Fatima je stále aktuální. Nejen že demokratizace Ruska asi není totožná s Mariinou předpovědí, že se Rusko obrátí, ale především Fatima každému oznamuje: „Bůh má s tebou zvláštní záměr právě pro tuto dobu. Nesením kříže a svatým růžencem přemáhat satana, který už už vystupuje na světový podstavec. Zachraňovat tak duše před věčnými tresty a připravovat vítězství Neposkrvněného Srdce Mariina.“

Oběť a růženec – to jsou naše zbraně proti světovému zlu, to je naše nejlepší pracovní náplň, naše kariéra. Svatý Grigni-

on z Montfortu říká: „Noví Goliášové se přemáhají holí Kříže a prakem svatého růžence.“ Můžeme se divit, že papežova výkonnost rok od roku stoupá? A co ty? A co já?

Nezapomeňme však: Všechny tři fatimské děti byly povolány, aby přinášely oběti. U dvou

z nich to znamenalo smrtelnou nemoc. Lucie se naproti tomu dožívá již 97 let. Obětuje se jiným způsobem. Nemoc není jediná forma oběti.

Modlitba za uzdravení má stále svůj význam ke slávě Boží a zázračná vyslyšení se stále dějí. Boží plán s námi může mít nejruznější podobu, ale vždy půjde o oběť z lásky k Bohu a modlitbu ke slávě Boží a spáse lidí.

P. Filip M. Ant. Stajner

Dovolte malou osobní poznámku. Dne 11. 10. 2003 na zásah služebníka Božího Josefa kardinála Berana se mi mimořádně zlepšil už kritický zdravotní stav.

Chceme se s přáteli sjednotit v dalších intenzivních modlitbách na týž úmysl o Fatimském dnu v sobotu 13. března, též aby byl oslaven náš kandidát blahorečení pražský arcibiskup Josef kardinál Beran (1888–1969).

PAPEŽ PIUS XII. (7)

Středem jeho šatu vedla dlouhá řada zapnutých malých, půlkruhových, hedvábím potažených knoflíčků, která byla v pase přerušena širokým pevným pásem. Moje oči ve výšce jeho prsou zachytily kříž – světlými, hranatými kameny posázený biskupský kříž. Visel volně na zlatém řetězu a dosahoval svým kolmým ramenem ještě přes horní okraj pásu. Potom jsem viděl papežova ramena, přes něž měl položen široký měkký přehoz, sahající mu až k loktům.

Dále jsem vpředu zaznamenal – jako u každého duchovního – vysoký, tuhý kolárek a nakonec tvář.

Stál vzpřímeně. Úzký, hladce splývající stříh jeho bílého roucha dělal papeže asi většího, než ve skutečnosti byl. Ale tato úvaha je až pozdější. Nejdříve jsem neviděl a nevnímal nic jiného než hlavu, nic než výraz tohoto obličejce.

Hlava pod bílým, dozadu posazeným solideem, bez něhož nebylo papeže nikdy vidět, se mi na první pohled zdála velmi úzká, dokonce by se dalo říci – hubená. Čelo vysoké, harmonicky dozadu klenuté. Oči a ústa určovaly výraz tohoto obličejce. Oči, které přímo vyhlížely každou stopu nedůvěry, oči, pod nimiž se nedá nic utajit, o nichž se člověk domnívá, že mohou pochopit všechno lidské, a je-li to možné, umějí také odpouštět. Bylo to, jako by oči papeže obsahovaly slib rozhrěšení celému lidstvu.

Porozuměl jsem nyní tomu, proč tak mnoho různě orientovaných lidí mě mohlo shodně ujistit: Nikdy nezapomeneme papežovu tvář. Žádná jiná neukazuje tak vysoký stupeň odševnělosti.

Papež si mě prohlížel. Myslí, že se usmíval. Nebyl to žádný formální úsměv, ale zračila se v něm vnitřní hloubka.

Ale pak pokryla jeho obličej nesmírná vážnost. Papež začal

mluvit. Mluvil se mnou německy. Tichým, ale důrazným hlasem. Sám o sobě mluvil v pluralis majestaticus.

Jednu větu řekl tak ostře a vyhroceně, že ji nezapomenu, co živ budu. Svým jemným, jasným hlasem řekl: „Zaseli jsme mír, ale sklidili válku.“

Jeho řeč pokračovala dále. Mluvil o svém úsilí vytvořit mír mezi mocnostmi, mezi válkami a během vraždění lidí.

R. 1917 – Už tři roky válka, zákopy, lazarety, zajatecké tábory, jednou vítězné výkřiky, jindy němé porážky na obou stranách fronty, na obou stranách slzy a krev, stále více raněných, stále více padlých a s tím spojená stoupající únava z války mezi národy a narůstající touha po míru. V tomto roce byly všechny národy zralé, ba přezralé pro mír. Vlády národů však dále operovaly pojmy jako „vydržet, národní čest a konečné vítězství“.

Neutrální pozorovatelé, např. ve Vatikánu, mohli zjistit, že nastoupilo něco, jako houževnatá snaha o rovnováhu sil, spojená s rapidním spotřebováváním energie, aniž by bylo dosaženo změn, které by stály za zmínku.

Partie vedená skupinou Dohody proti mocnostem Středu byla 50:50. V Paříži byl Clemenceau, v Londýně Llayd George, kteří museli připustit, že je potřeba i nadále krvavého úsilí, aby bylo dosaženo možného vítězství, a to i tak velmi vzdáleného. V Německu to byli Hindenburg a Ludendorff, kteří se museli zavázat politickému vedení, že další krvavé nasazení je nutné, aby

se možná porážka aspoň na dohlednou dobu odvrátila.

Kromě toho – propukla ruská revoluce, Němci vězeli až po krk v bahně zákopů ve Flandrech, uvnitř francouzské armády došlo až dosud ke 113 vzpourám, Angličané zkoušeli štěstí s novou těžkopádnou zbraní, kterou nazývali „tank“, kdežto experti ji nepovažovali za nějak vyjímečně zdařilou.

Krátce: všude vyčerpání.

Benedikt XV., tehdy vládnoucí papež, neměl nepravdu, když věřil tomu, že nyní konečně přichází okamžik, aby bylo provedeno, na co vždy čekal: zprostředkování míru. Na jaře r. 1917 věřil, že by se mohl takový pokus s úspěchem podařit. Ohlížel se proto po nějaké vhodné osobnosti, která by provedla tuto misi. Vhodný muž musel vzbuzovat důvěru, musel mít zkušenosti, musel prokázat rozhled a smysl pro takt. Papež věděl o jediném, který se mu zdál pro tento úkol předurčený. Jmenoval se Eugenio Pacelli.

Ve Vatikánu se vědělo o kvalitách tohoto Pacelliho.

Začal v roce 1901 své životní povolání v Kongregaci pro mimořádné církevní záležitosti. V roce 1903 byl povolán jako profesor kanonického práva do římského semináře. Pět let zastával místo profesora pro církevní diplomacii na akademii – Academia dei Nobili Ecclesiastici, v roce 1905 byl jmenován papežským domovním prelátem, r. 1911 podtajemníkem, r. 1912 tajemníkem pro mimořádné záležitosti. Kromě toho působil také díky svým zvláštním právnickým znalostem jako tajemník v komisi pro kodi-

fikaci kanonického práva, v níž mu musel naslouchat i jeho otec, advokát Filippo Pacelli.

V takových etapách probíhalo dosavadní životní povolání zvoleného muže, když byl vysvěcen Benediktem XV. na titulárního biskupa ze Sardes. Vzápětí došlo k překvapivě úspěšnému kroku. Dostalo se mu zvláštního vyznamenání, když byl v bezprostřední souvislosti se smrtí arcibiskupa Aversy jmenován papežským nunciem v Mnichově.

Mnichov, samo o sobě nepříliš významné město, získalo na významu během války po přerušení diplomatických styků s Paříží a Madridem, protože se rovnalo pozorovací stanici pro celé Německo a bylo náhradou za chybějící nunciaturu v Berlíně. Neboť protestantské Prusko překazilo uzavření konkordátu (smlouvy mezi církví a státem), který už byl podepsán mezi Vatikánem a katolickým Bavorskem. Slovo konkordát budilo v Berlíně, a ještě více v Postupimi, nepříjemné vzpomínky na kulturní boj za Bismarka a bylo pocítováno jako vměšování církve do státních záležitostí; proto byl konkordát zamítnut. Právě v okamžiku, který považoval papež za obzvláště příznivý pro svou plánovanou mírovou akci, v květnu 1917, osiřelo místo nuncia v Berlíně. Stav, který Benedikt XV. nesměl zbytečně dlouho snášet, jestliže nechtěl vlastní vinou a otálením zmařit mír, o kterém tak snil, o nějž se modlil a pro nějž trpěl.

Pacelli, vyhlédnutý následník zemřelého nuncia, byl proto papežem mimořádně vysvěcen na biskupa, aby mohl v Mnichově vystupovat s o to větším důrazem.

Kardinál Frühwirth, který udržoval zvláštní vztahy k Bavorsku, především k jeho ministru hraběti Hertlingovi, byl papežem požádán, aby mu napsal vstupní dopis o přicházejícím nunciuovi Pacellim.

(Pokračování)

Studenti historie a politologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, Pražský klub Mladých konzervativců a Hnutí pro život ČR si vás dovolují pozvat k diskusi na téma „Umělé potraty z konzervativního hlediska. Jsou potraty zneužitím svobody nebo právem ženy? Představují potraty útok na lidskou svobodu?“

Vystoupí Petr Pleva, poslanec Parlamentu České republiky (ODS) – téma: Umělé potraty jako politická otázka; Radim Ucháč, prezident Hnutí pro život ČR – téma: Etická a biologická stránka potratů.

Diskuse proběhne v úterý 9. března 2004 v 17.30 hod., Filozofická fakulta UK, místnost 104, 1. patro, náměstí Palacha 2, Praha 1.

KDYŽ KONČÍ MATEŘSKÁ DOVOLENÁ – je název dalšího projektu, který vznikl v rámci sociálních projektů sdružení CENAP v Brně. Je určen pro maminky, kterým odrůstají děti a blíží se jim konec rodičovské dovolené, a pro všechny ženy, které přemýšlí, co dál: zda nastoupit do zaměstnání, nebo dál zůstat doma s dětmi.

Není to lehké rozhodování, protože se maminka může dostat do situace, kdy bude pocítovat dvě protichůdné potřeby. Cítí, že na jedné straně 3leté nebo 4leté dítě ještě maminku potřebuje pro sebe, potřebuje její trpělivost, láskyplnou péči a hlavně čas. Na straně druhé cítí potřebu finančního vylepšení rodinné situace a v neposlední řadě po víceleté rodičovské dovolené se potřebuje nadechnout a věnovat se také svému profesnímu růstu.

A pokud se v rámci rodiny rozhodnou, že maminka přece jen půjde do zaměstnání, stojí před nimi další otázka – zda má matka jít na plný, nebo zkrácený úvazek. I pokud zůstane doma, je možné buď se nechat zaevidovat na úřadu práce, či zůstat v domácnosti.

Objevují se mnohé otázky, jako např.: „Když jsem na úřadu práce, mohu si přivydělat? Když zůstanu doma, jak je to s placením zdravotního či sociálního pojištění? Co má být v pracovní smlouvě? Co přináší pracovní smlouva na dobu určitou? Jak je to s ukončením pracovního vztahu? A co jsou to dohody o provedení práce či dohoda o pracovní činnosti? Jaký je mezi nimi rozdíl? Jak se píše životopis? Jak se mám připravit na pohovor, když se ucházím o pracovní místo? Mohu nějak ovlivnit první dojem pomocí oblečení? A pokud ano, tak jak? Kde všude hledat zaměstnání?“ Jako lektorka těchto setkání mám zkušenost, že maminky jsou vděčné za každou informaci. Izolaci a málo sociálních kontaktů vnímá většina maminek, zvláště ty, které nejsou z Brna.

Odpovědi na tyto otázky a ještě mnohem více se maminky dozvídají na pravidelných setkáních nazvaných „Když končí mateřská dovolená“ v Poradně pro ženy a dívky CENAP, Hybešova 40, Brno.

Přínosem těchto setkání může být, že se maminky podělí o své dosavadní zkušenosti s hledáním pracovního místa a navzájem se tak obohatí o nové poznatky. Přihlášky a bližší informace na tel. čísle: 543 254 891, 543 331 471 e-mail: cenap@volny.cz.

Diecézní pastorační středisko Litoměřice pořádá **Postní duchovní obnovu**. Od 29. 3. do 1. 4. 2004 v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty, **pod vedením P. MUDr. Ladislava Kubíčka**. Přibližná cena: 600 Kč. Přihlášky: DPS, Komenského 4, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

PROGRAM POUTNÍ SEZÓNY NA SÁZAVĚ DO 4. 7. 2004, JUBILEJNÍ SVATOPROKOPSKÝ ROK 1204–2004, 800 LET OD SVATOŘEČENÍ SV. PROKOPA

27. března – Zahájení poutní sezóny: **10.00 hod.** – mše sv. s připomínkou 951. výročí smrti sv. Prokopa (25. 3. 1053) ● **11.00 hod.** – řeckokatolická sv. liturgie ● **14.00 hod.** – pobožnost křížové cesty (v tzv. „Prokopově brázdě“).

Každou sobotu: 10.00 hod. – mše sv. ● **11.00 hod.** – řeckokatolická sv. liturgie.

Každou neděli: 10.00 hod. – mše sv. ● **11.30 hod.** – řeckokatolická sv. liturgie.

Poslední soboty v měsíci (24. 4., 29. 5., 26. 6.): 10.00 hod. – mše sv. ● **11.00 hod.** – řeckokatolická sv. liturgie ● **14.00 hod.** – pobožnost křížové cesty (v tzv. „Prokopově brázdě“).

4. ČERVENCE – HLAVNÍ POUŤ – OSLOVA JUBILEA 800 LET OD KANONIZACE SV. PROKOPA

Vigilie 3. července: 18.00 hod. – večerní chvály byzantsko-slov. obřadu, celonoční adorace v kryté kostela (21.00–6.00) ● **7.00 hod.** – řeckokatolická sv. liturgie ● **8.30 hod.** – mše sv. kolínského vikariátu ● **10.00 hod.** slavná mše svatá.

Půl hodiny přede mší sv. možnost k přijetí svátosti smíření. Při všech poutích možnost získat plnomocné odpustky za splnění obvyklých podmínek. Větší poutě oznamujte předem na adrese: Římskokatolický farní úřad, Černé Budy č. 75, 285 06 Sázava, tel. 776 141 827

SVATÝ STOLEC K MÍRU VE SVATÉ ZEMI

Oficiální stanovisko Svatého stolce a papeže k míru ve Svaté zemi spočívá v požadavku uznat suverenitu palestinského státu stejně tak jako existenční právo Izraele na bezpečnost. K tomu požaduje Svatý stolec splnění rezoluce OSN č. 242 z roku 1967, kterou Izrael již 37 let ignoruje a která požaduje navrácení obsazených území. Pokud jde o Svaté město Jeruzalém, požaduje Svatý stolec mezinárodně garantovaný zvláštní status, který by zde zajistil soužití tří monoteistických náboženství.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 7. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5–12.17–18

Ž 27(26),1.7–8a.8b–9abc.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

2. čt.: Flp 3,17–4,1

Ev.: Lk 9,28b–36

Pondělí 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Dan 9,4b–10

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,36–38

Úterý 9. 3. – připomínka sv. Františky

Římské

1. čt.: Iz 1,10.16–20

Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Středa 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Jer 18,18–20

Ž 31(30),5–6.14.15–16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Mt 20,17–28

Čtvrtek 11. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 16,19–31

Pátek 12. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28

Ž 105(104),16–17.18–19.20–21

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)

Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 13. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20

Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Lk 15,1–3.11–32

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	7. 3.	8. 3.	9. 3.	10. 3.	11. 3.	12. 3.	13. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	311	316	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	333
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	333
Prosby	312	316	320	323	327	330	333
Záv. modlitba	314	314	318	322	325	328	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

Pavel Vodvářka: KŘÍŽOVÁ CESTA NEMOCNÉHO RAKOVINOU

Toto rozjímání křížové cesty je přínosem nejen pro nemocné, kterým je určeno na prvním místě, ale i pro jejich blízké a také pro lékaře. Texty jsou velice cenné, neboť nejsou psány od zeleného stolu, ale samým životem. A ačkoliv se hluboce dotýkají toho nejoblavějšího, co člověka v životě může potkat, ponechávají mu naději. Vodvářkova Křížová cesta nemocného rakovinou totiž nekončí zastavením čtrnáctým, ale patnáctým: reálnou nadějí na život věčný. Jednotlivá zastavení jsou členěna na čtyři části: vnitřní monolog nemocného, odborně pojatý komentář, střípky faktických informací, duchovní závěr. MUDr. Pavel Vodvářka Ph.D. pracuje v oboru radiační onkologie, v současné době jako přednosta radioterapeutické kliniky Fakultní nemocnice v Ostravě a jako odborný asistent na Zdravotně sociální fakultě Ostravské univerzity. Mimo jiné je zakladatelem a předsedou rady zřizovatelů Nadace rady proti rakovině.

Brož., A5, 112 stran, 94 Kč

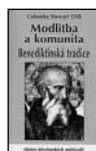
procesy se od počátku 50. let minulého století staly jedním z hlavních nástrojů systematické perzekuce a zavražďování, které komunistický režim uplatnil proti svým skutečným i potencionálním odpůrcům. Tato forma perzekuce se významně dotkla věřících lidí a jejich církví, zvláště pak římskokatolické a řeckokatolické. Jednotlivé referáty poskytují ve svém celku plastický obraz, který celou tuto dobu dějin české a moravské církve ukazuje v širším záběru a vzájemných souvislostech. V závěru knihy se dozvíme stručně informace o autorech referátů (PhDr. Stanislav Balík, Mgr. Jaroslav Cuhra, S. Mgr. Bernadetta Kristýna Fojtíková de ND, PhDr. Jindřich Zdeněk Charouz OPraem, Mgr. Jan Kafka, Mons. ThDr. Oto Mádr, Ing. Adolf Mrázek, Václav Vaško, Mgr. Vojtěch Vlček), nechybí ani jmenný rejstřík a bohatá bibliografie. Součástí publikace je černobílá fotografická příloha sestavená ze soudních spisů osob, o kterých se v příspěvcích hovoří. Dotisk prvního vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5,
280 stran + 32 stran fotogr. příloh, 350 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

CÍRKEVNÍ PROCESY PADESÁTÝCH LET

Sborník příspěvků z konference, která se konala v pražském arcibiskupském paláci ve dnech 21.-2. 5. 2002. Inscenované soudní

Columba Stewart OSB: MODLITBA A KOMUNITA (Benediktinská tradice)

Pojednání o spiritualitě benediktinské mnišské tradice. Jejím ústředním bodem je Benediktova Řehole z 6. století. Není to pouhý popis toho, co sv. Benedikt ve své Řeholi učí, ale i zachycení dějinného rozvoje tohoto učení.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 152 stran, 149 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1